

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 30. Thomas Pontiniaco expellitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII. *dem cogitatione assequi possunt, exilio*
 A.C. 1166. *damnantur Clerici, re ditibus suis spo-*
liantur, in modum indignum babentur,
familiares mei & domestici in vinculis
sunt, patrimonium Ecclesiæ Cantuarien-
sis, Matris tuæ, diripitur. An hoc tibi
est satisfacere, ubi malum non modo non
tollitur, sed calamitates in dies cumu-
lantur? Tandem excitat Londinensem,
 ad suggerendum Regi, ipsum Episcopo-
 rum Judicem non esse.

§. XXX.

Thomas Pontiniaco expellitur.

Gerv. ann.
 1166. *vit. 11.*
 c. 17.
 Postquam Pars utraque Chinone &
 Londini appellasset ad Papam, tam
 Rex quam Archiepiscopus nuncios Ro-
 mam miserunt. Tandem vero Rex per
 nuncios suos a Papa obtinuit, ut duos
 Legatos a latere mittere statueret, qui
 negotium pacis inter Regem & Archi-
 episcopum tractarent. Inter hæc Rex
 Angliæ, missis ad Capitulum generale
 Cisterciensium minacibus literis, conque-
 rebatur, quod Thomam, hostem suum,
 in quamdam Ordinis sui domum rece-
 pissent, & prohibebat, ne eum apud se
 delitescere paterentur, nisi ea omnia,
 quæ in Regiis ditionibus tam citra quam
 ultra mare possiderent, perdita vellent.
 Capitulo igitur soluto, ipse Abbas Ci-
 sterciensis, Episcopo Parmensi, quondam
 illius

illius Ordinis monacho, & quibusdam Sæcul. XII.
A.C. 1166.
 Abbatibus comitantibus, Pontiniacum
 venit, ac mandato, quod a Rege acce-
 perant, exposito, dixit: *Domine! non
 ideo tamen Cistercienses te expellunt, sed
 rogant, ut cum sapientibus viris, qui tibi
 a consiliis sunt, deliberes, quid tibi agen-
 dum.* Tum Archiepiscopus, postquam
 suos ad consultandum vocasset, illico re-
 spondit: *Illud profecto dolorem meum non
 modice auget, si mei causa mali ali-
 quid Cisterciensis Familia, quæ me tanta
 caritate suscepit, pateretur. Quare
 quocunque iturus sum ad nullam Ordinis
 vestri domum divertam. Spero autem
 me & exilii mei socios illi Domino, qui
 volucres cæli pascit, curæ futuros.*

Ergo S. Thomas sine mora misso ta-
 bellario Regem Franciæ, quid sibi de-
 nunciatum fuisset, certiore fecit. Ille
 vehementer miratus, rem circumstanti-
 bus communicat, exclamans: *O Sacra,
 O Sancta Religio? in qua orbis parte in-
 veniemus te? ecce homines, quos mundo
 mortuos putamus, mundi minas pertime-
 scunt, qui amore rerum temporalium,
 quas contempsisse se dicunt, causam Dei
 produnt, & propter Deum e patria sua
 exturbatos repellunt.* Tum conversus
 ad nuncium, quem Præsul miserat, *Do-
 minum tuum meo nomine saluta, inquit,
 & plena fiducia promitte, etiamsi a cun-*

Nn 5 Etis

Sæcul. XII.

A.C. 1166.

*etis mortalibus ac etiam ab illis, qui sa-
culo mortui videntur, deseratur, nunquam
tamen fore, ut ego afflictum destituam.
Quidquid contra eum Rex Anglia, Va-
sallus meus, moliat, semper Thomam
tuebor, nam propter Justitiam persecu-
tionem patitur. Indicet, quo in loco di-
tionum mearum Sedem eligat, & faciam
ut omnia necessaria præsto sint.*

Gervas. p.

vit. III. c. 18.

S. Præsul Senones se recipere statuit,
tum quod urbs illa percommodo loco si-
ta esset, tum quod civium mores lenis-
simos sciret, & humanitatem in exte-
ros perspectam haberet. Rex vero cui-
dam viro inter Optimates eximio man-
data dedit, ut Præsulem Pontiniaco Se-
nones, ut optabat, cum trecentorum vi-
rorum præsidio deduceret. Ergo S. Tho-
mas circa Festum S. Martini anno mille-
simo centesimo sexagesimo sexto Ponti-
niaco discessit, postquam ibi per annos
duos moratus fuisset. Cumque abitu-
rus valediceret, tota Congregatione la-
crymas non tenente, subito & ipse flere
largiter cœpit. Cui Abbas: *Non capio
repentinam trepidationem in vivo, cuius
constantia antea exploratissima fuit. Si
desunt forte subsidia ad vitæ sustentatio-
nem, ea pro vivibus suppeditabimus. Rem
non tetigisti, respondit Præsul, sed Deus
hac nocte genus mortis meæ mihi præ-
monstravit; gladio percussus extinguar.*
Et

Et Abbas: *Ain, Domine, Martyrem te futurum, qui tam delicate pascaris? Urgebatque, ut portentum sibi ostensum referret: Non referam, reposuit S. Thomas, nisi spondeas, te quoad ego vivam nemini mortalium hanc rem proditurum.* Quod cum Abbas promississet, Archiepiscopus dixit: *Visus sum mihi hac nocte in quadam Ecclesia versari, atque Religionis causam contra Regem Anglia, presentibus Papa & Cardinalibus, propugnare. Favebat Papa; at Cardinales adversabantur. Cum ecce derepente quatuor viri Equestri Ordinis adsunt, mihi, ex conspectu Papæ abstracto, in Ecclesia tamen a summo vertice, ubi corona Clericalis caput cingit, pellem crudeliter avellunt. Quod tanto dolore me oppressit, ut exanimari me crederem. Non tamen mortis modus me affligit, quin Deo gratias ago; sed sortem illorum, qui me secuti sunt, doleo.* Eandem visionem, addito silentii mandato, Thomas Abbati Monasterii de *Vauluirant*, aperuit, quam deinde S. Præsule e vivis sublato ambo Abbates vulgarunt.

Ubi Thomas Senones pervenit, honorifice & inter maximæ lætitiæ signa ab Hugone Senonensi Archiepiscopo, Clericis populoque exceptus, & in Monasterio S. Columbæ hospitium nactus, ibidem annis quatuor versatus est, ex
Ludo.

Sæcul. XII.
A.C. 1166.

c. 19.

Sæcul. XII. Ludovici Regis ærario liberaliter sustentatus. Quoties vero Ludovicus Senones divertebat, postquam orandi causa Ecclesiam adisset, Archiepiscopum invisebat, diu sermonem conferebat, & in arduis negotiis consilia dantem auscultabat, nempe virum in gerendis Reipublicæ rebus exercitatum.

A.C. 1166.

§. XXXI.

Joannes Oxoniensis Romæ.

Paucis post diebus, ex quo Thomas Archiepiscopus Senones pervenerat, ejus Legati, Roma reversi, certiores fecerunt, duos Cardinales sine mora venturos, qui pacem reducere conarentur. Joannes Oxoniensis quoque, a Rege Angliæ Romam missus rediit, fastuose jactans, Legatos Sedis Romanæ propediem adfuturos, ut Regis honorem & gloriam defenderent, Archiepiscopi contra arrogantiam retunderent.

Res vero ita se habebat: Joannes Oxoniensis, cum Romam pervenisset, ingentem vim auri, a Rege Angliæ sibi commissi, profudit, quo Cardinales corrumperet. Nec aurum perdidit, quippe complures pervertit; ea namque de re conquesti sunt exinde S. Thomas & Joannes Episcopus Pictaviensis, qui dicebat, in Regia audita fuisse recitari nomina illorum Cardinalium, qui munera repulissent,

II. ep. 21.

ep. 32.